

Sygn. akt VII Kz 400/17 **POSTANOWIENIE**

Dnia 31 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Gałkowska

Protokolant: Joanna Stefańczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Częstochowie M. S. (1)

w sprawie podejrzanego **A. D., syna A. i I. z domu P., urodz. (...) w O.**

podejrzanego z art. 62ust. 1, art. 59 ust.1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12k.k., art. 59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

po rozpoznaniu zażalenia podejrzanego i jego obrońcy

na postanowienie Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 13 sierpnia 2017 r. w sprawie III Kp 383/17

w przedmiocie zastosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 kpk

postanawia:

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Częstochowie na podstawie art. 249§1k.p.k., art.250§2k.p.k. i art. 258§1pkt.2 i §2k.p.k. zastosował wobec A. D. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy tj. od dnia 12 sierpnia 2017 roku do dnia 10 listopada 2017 r. godz.2.15

Postanowienie zostało zaskarżone w całości w drodze zażaleń przez podejrzanego i jego obrońcę.

Podejrzany kwestionował w zażaleniu wiarygodność wyjaśnień pomawiającego go współpodejrzanego oraz podniósł, iż przedwczesna jest teza oskarżyciela publicznego, jakoby środki znalezione u M. S. (2) były siarczanem amfetaminy. Skarżący wniósł o zmianę zastosowanego środka zapobiegawczego na środek łagodniejszego rodzaju w postaci dozoru policji, zakazu opuszczania kraju oraz poręczenia majątkowego.

Obrońca podejrzanego zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że tymczasowe aresztowanie jest jedynym środkiem zdolnym zapewnić prawidłowy bieg postępowania przygotowawczego i zastosowanie środka nieizolacyjnego umożliwiłoby kontakt podejrzanego z potencjalnymi świadkami, co niweczyłoby wysiłki zmierzające do wyjaśnienia sprawy.

Stawiając powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania i zastosowanie w jego miejsce środków o charakterze wolnościowym, a to dozoru policji w miejscu zamieszkania podejrzanego, poręczenia majątkowego w wysokości 15.000 zł oraz zakazu opuszczania kraju.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie podejrzanego i jego obrońcy nie zasługują na uwzględnienie.

Wbrew podnoszonym zarzutom Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, iż w sprawie zaistniały przesłanki do zastosowania wobec podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania.

Przede wszystkim podkreślić należy, iż wbrew zarzutom podejrzanego, zgromadzony materiał dowodowy w sprawie w postaci wyjaśnień współpodejrzanego M. S. (2) (k- 143-144, 185-188), protokołu przeszukania pomieszczeń mieszkalnych i gospodarczych zajmowanych przez podejrzanego A. D., protokołu użycia testera narkotykowego, protokołu komisyjnego ważenia środków odurzających, protokołu oględzin rzeczy zabezpieczonych od A. D., w wysokim stopniu uprawdopodobnia popełnienie przez podejrzanego zarzucanych mu czynów. Sam podejrzany przyznał się do jednego z trzech zarzucanych mu przestępstw, kwestionując w całej rozciągłości dwa z postawionych mu zarzutów. Koniecznym jest więc wyjaśnienie wszystkich okoliczności w sprawie. Uwzględniając charakter przestępstw zarzucanych podejrzanemu zachodzi obawa, iż w razie pozostawiania na wolności podejrzany mógłby podejmować bezprawne działania zmierzające do utrudnienia śledztwa, poprzez wpływanie na treść zeznań świadków zwłaszcza osób nabywających narkotyki w obrocie których podejrzany mógł uczestniczyć. Należy nadto zgodzić się z argumentacją Sądu Rejonowego, zgodnie z którą zastosowanie tymczasowego aresztowania uzasadnione jest obawą wymierzenia surowej kary skoro dwa z zarzucanych podejrzanemu przestępstw zagrożone są karą pozbawienia wolności, której górna granica przekracza 8 lat. Z treści art. 258 § 2 k.p.k. wynika, że jeżeli przedmiotem zarzutu jest zbrodnia lub umyślny występki zagrożony karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 8 lat, to z mocy prawa istnieje domniemanie, że może być konieczne wymierzenie surowej kary, a groźba wymierzenia takiej kary może skłaniać podejrzanego do podejmowania działań zakłócających czy wręcz uniemożliwiających prawidłowy tok postępowania i równocześnie wprowadza przypuszczenie, iż konieczne jest zabezpieczenie prawidłowego jego toku właśnie poprzez stosowanie aresztu, której to potrzeby nie eliminuje brak w zachowaniu podejrzanego elementów wskazujących na utrudnianie procesu. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem w przypadku zaistnienia przesłanki z art. 258 § 2 k.p.k. z mocy prawa istnieje domniemanie, że grożąca oskarżonym surowa kara może skłaniać ich do podejmowania działań zakłócających, czy wręcz uniemożliwiających prawidłowy tok postępowania. Przypomnieć przy tym trzeba, że zagrożenie surową karą pozbawienia wolności jest samoistną, a więc wystarczającą przesłanką do stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2009 r. sygn. WZ 15/09, OSNKW 2009/7/52, postanowienie SA w Krakowie z dnia 12 grudnia 2007 r., II AKz 648/07, LEX nr 377547, postanowienie SA w Katowicach z dnia 8 listopada 2006 r., II AKz 734/06, LEX nr 217067, postanowienie SA w Szczecinie z dnia 29 grudnia 2005 r., II AKz 341/05, LEX nr 197729), do której zaistnienia nie jest wymagane, aby oskarżeni podejmowali jakiegokolwiek czynności wpływające na prawidłowy tok postępowania i zostało to uprawdopodobnione.

Uchylenie tymczasowego aresztowania i zastosowania środka zapobiegawczego o charakterze wolnościowym, wbrew zarzutom skarżących, mogłoby umożliwić podjęcie działań w celu ukrycia rzeczywistej roli podejrzanego w zarzucanych mu czynach. W związku z powyżej powołanymi przesłankami, orzeczenie w stosunku do podejrzanego środka zapobiegawczego o charakterze wolnościowym nie spełniłoby swojej roli i nie zabezpieczyło w sposób wystarczający prawidłowego toku postępowania w sprawie.

Należy również podzielić pogląd wyrażony w zaskarżonym postanowieniu, zgodnie z którym nie zachodzą po stronie podejrzanego okoliczności określone w art. 259 k.p.k. uzasadniające odstępianie od zastosowanego środka zapobiegawczego.

W tych okolicznościach zaskarżone postanowienie należało utrzymać w mocy.

Podstawą orzeczenia Sądu Okręgowego stanowi art. 437 § 1 kpk